సాయంకాలమైంది

- గొల్లపూడి మారుతీరావు

"సాయంకాలమైంది" నవల మొదటి నుంచీ మంచి పుణ్యం చేసుకుంది. ఆంధ్రప్రభలో సీరియల్‌గా వస్తున్నప్పటి నుంచీ వందల్లో అభిమానుల్ని, చాలామంది భక్తుల్నీ పోగుచేసుకుంది. ఈ పదేళ్ళలో ఓ వందమందైనా ఈ నవల గురించి ప్రస్తావించినప్పుడు విశ్వనాథ సత్యనారాయణగారి "వేయిపడగల" ప్రసక్తి, పోలిక తెస్తూ వచ్చారు. అందరికీ చెప్పే అవకాశంలేదు కనుక - యిక్కడ చేతులు కట్టుకు చెప్పే నిజం ఒకటుంది. నేను "వేయిపడగలు" అప్పటికీ, యిప్పటికీ చదవలేదు. అయితే అంతటి మహోరచయిత రచనను నా నవల గుర్తు చేయగలిగినందుకే నాకు ఎంతో ఆనందం. కాస్తపాటి గర్వం.

శ్రీ వైష్ణవ సత్సంప్రదాయ వైభవాన్ని సవివరంగా నాకు తెలియచెప్పిన పూజ్యులు శ్రీశ్రీ భాష్యం అప్పలాచార్యుల వారికీ, శ్రీ సాతులూరి గోపాలకృష్ణమాచార్యుల వారికీ నా ధన్యవాదాలు. ఆంధ్రప్రభలో ఈ నవల రాయడానికి కారకులు మిత్రులు, అప్పటి వారపత్రిక సంపాదకులు వల్లూరి రాఘవరావుగారు. మొదటి అధ్యాయం స్వయంగా చదివి ఆయన చేతిలో పెట్టినప్పుడు పులకించి పాదాభివందనం చేసి అందుకున్నారు. వారి సంస్కారమది.

సరే! మాజీ ప్రధాని పి.వి.నరసింహారావుగారి దగ్గర్నుంచి ఎందరో సాహితీపరులు, పాఠకులు ఈ నవలకు అభిమానులయ్యారు. చాలా మంది భక్తులయ్యారు. చదివి భోరున కన్నీరు కార్చి నాతో గంటలకొద్దీ మాట్లాడిన మహిళలున్నారు. 200ఆలో ఈ నవల ప్రచురితమయింది. సరిగ్గా ఏడు సంవత్సరాల తర్వాత గుంటూరు నుంచి రవికృష్ణ అనే ఓ తెలుగు పండితులు నవల చదివి, ఆనందించి - సవివరంగా ఇందులో కనిపించిన లొసుగుల్ని ఎత్తిచూపుతూ ఎనిమిది పేజీల ఉత్తరం రాశారు. "నా అజ్ఞానం కొద్దీ నెరుసులు అనుకుంటున్నానేమో నేను పానకంలో పుడకలు అనుకుంటున్న వాటిని బాల్య చాపల్యం కొద్దీ మీ దృష్టికి తీసుకువస్తున్నాను" అని సవినయంగా రాశారు. ఈ ఒక్క ఉత్తరాన్నే యిలా ముందుమాటలో ఉటంకించదలిచాను.

వాటిలో అన్నీ లేదా చాలా అంశాలు సహేతుకంగా, సబబుగా వున్నాయి. రెండో ప్రచురణ సందర్భంలో ఆయనకి ఫోన్ చేసి, ఆ సవరణలను మరొక్కసారి తెలియజేయమన్నాను. తెలియజేశారు. వారికి కృతజ్ఞతలు. '

కొన్ని రచనలకు పుట్టిన వేళా విశేషముంటుందేమో. బెర్నార్డ్ షా తన రచనలన్నింటిలో "సెంట్ జోన్"ని ఎక్కడో ఎంపిక చేసి చూపిన గుర్తు. కాలచక్రం ఒరిపిడిలో ముందు తరాలకు నా రచనల్లో ఈ "సాయంకాలమైంది" నవల, "కళ్ళు" నాటిక, "రాగరాగిణి" నాటకం, "జుజుమురా" కథ, "కళ్యాణి" రేడియో నాటిక - యిలా నిలవగలిగితే అది నాకు దక్కిన అదృష్టమేననుకుంటాను.

- గొల్లపూడి మారుతీరావు

విప్లవం అంటే - గతంలో ఆయుధాలతో అడవుల్లో తిరిగేవారు చేసే పని - అని ఒక అభిప్రాయం ఉండేది నాకు. మీరు మీ మీ ఆయుధాలతో సమాజాన్ని కొత్తగానయినా చక్కటి బాటలో నడిపిస్తున్నారు. అందుకు గురువుగారైన మీకు - మీ అనుమతి లేకుండానే - మీ శిష్యుడిగా ప్రకటించుకుంటున్నాను.

జె. శ్రీనివాసరెడ్డి అనే మొద్దు శీను, ఖైదీ నంబరు 405, మహానది బ్లాక్, చర్లపల్లి

(గత సంచిక తరువాయి)

జీవితంలో ఈ ప్రశ్నకి సమాధానాలు కోట్లు ఉన్నాయి. ఎందుకంటే జీవితాలూ కోట్లకొద్దీ ఉన్నాయి కనుక.

వెంకటాచెలం ముందుచూపు కలవాడు. విక్టోరియా చదువుకి రెండు లక్షలు బ్యాంకులో వేశాడు. పెళ్ళికి మరో రెండున్నర లక్షలు దాచాడు. ఆ రోజుల్లో (ఆ డబ్బు ఈనాటి పాతికలక్షలు) జయవాణి అసమర్థురాలు కాదు. తను సంపాదించి కట్టిన ఇల్లూ, రిటైరయినప్పుడు వచ్చిన పైకం అన్నీ ఉన్నాయి.

జీవితమంతా ఆనందాన్నిచ్చిన శరీరం అవసానంలో ఈడిగిలపడుతూంటే వదిలి పోవడానికి మనస్సు గింజుకుంటుంది. అది విచిత్రమయిన మమకారం. వదిలిపెట్టడానికి ఆత్మీయులు విలవిలలాడుతారు. అది అర్థంలేని విశ్వాసం.

ఉపయోగంలేని వస్తువుని పట్టుకుని ఊగిసలాడటం వెంకటాచెలం మనస్థత్వం కాదు. స్వాధీనం కాని తన శరీరాన్ని మరొకరు సాకడం అతని స్వభావం భరించలేదు. అతనిలోని అహంకారం మీద పడిన తీవ్రమైన దెబ్బ అది.

జీవితాన్ని గర్వంగా, హుందాగా, నిజంగా, నిండుగా గడపలేని వ్యక్తికి ఓ మార్గం ఉంది. ఆ మార్గాన్ని సుగమం చేసి సిద్ధం చేసుకున్నాడు వెంకటాచెలం.

మేడమీద అద్దెకుంటున్న మేజర్ సజ్జన్‌సింగ్ ఆరడుగుల మూడంగుళాల మనిషి. పచ్చగా దబ్బపండులాంటి ఛాయ, ఖంగుమనే గొంతు, ఉంగరాలు తిరిగిన గడ్డం. శరీరానికి అక్కరలేనంత తినీ తినీ శరీరం మోయలేనంత బరువుని పెంచుకుని, పాదాల దగ్గర కీళ్ళు విరగ్గొట్టుకున్నాడు. ఆ రోజుల్లో ఏం తిని హరాయించేవాడో చెప్పడం అతనికి సరదా. ఆ రోజుల్లో రోజూ ఒకటిన్నర సీసాల రమ్ తాగేవాడు. ప్రస్తుతం అతి కష్టమ్మీద దాన్ని తొమ్మిది పెగ్గులకి కుదించాడు. అతనికి వెంకటాచెలం మీద అమితమయిన గౌరవం. ఈ రోగం వచ్చినప్పట్నుంచీ అమితమయిన జాలి. సెలవులు వచ్చినప్పుడల్లా వెంకటాచెలంతో పార్టీకి కూర్చుని, అతడు తాగలేకపోయినా రెండు పెగ్గులు తాగించి ఆనందించడం ఓ సరదా. అతనికి రివాల్వర్ లైసెన్సు ఉంది. డ్యూటీ లేనప్పుడు, ఉన్నప్పుడూ దాన్ని పట్టుకు తిరుగుతాడు. ఇంతవరకూ ఒక్కసారి కూడా దాన్ని కాల్చి ఎరగడు. డాక్టరు ఇంజక్షన్ ఇవ్వడం (మరొకరికి) చూస్తేనే ఏడ్చేంత సున్నితమయిన మనస్సు.

మూడురోజుల క్రితం రివాల్వర్ ఉపయోగాల గురించి పదో పెగ్గులో గంటన్నర ఉపన్యాసమిచ్చాడు సజ్జన్‌సింగ్ వెంకటాచెలానికి. ఆ ఉపయోగాలు ఆరు. శత్రువుల్ని ఎదిరించడం, ప్రాణాల్ని తీయడం, మగతనానికి నిదర్శనం, గర్వకారణం, నలుగురి మధ్యా మనమంటే ఓ ప్రత్యేకత, చావుని తన చెప్పుచేతల్లో ఉంచుకున్న అహంకారం.

సజ్జన్‌సింగ్ ఒక్కటి చెప్పడం మరిచిపోయాడు. అక్కరలేని జీవితానికి ముగింపు రాసుకునే హక్కునిస్తుంది. ఆ రోజు సింగ్‌ని పన్నెండో పెగ్గు తాగనిచ్చి రివాల్వర్ దొంగతనం చేశాడు వెంకటాచెలం.

మర్నాడు శరీరంలో చక్కెర ఎక్కువయి ఆసుపత్రిలో చేరాడు సింగ్. అందుకనే వెంటనే రివాల్వర్ గుర్తురాలేదు.

ఆ రోజే జయవాణి వెంకటాచెలం నుదుటిన ముద్దుపెట్టుకు వెళ్ళింది. వెళ్తున్న భార్యని పిలిచాడు "జయా!"

ఆగింది.

"చెప్పడానికి మళ్ళీ అవకాశం రాదేమో నాకీ రోగం అంటే చాలా ఇష్టం. ఎందుకో తెలుసా? ఇది నిన్ను దేవతని చేసింది కనుక"

ఈ సారి బుగ్గమీద ముద్దుపెట్టుకుని వెళ్ళింది జయవాణి. వీధి మలుపు తిరిగేదాకా కిటికీలోంచి చూశాడు.

కాలేజీకి వెళ్తున్న విక్టోరియాని దగ్గరకు తీసుకుని "రేపు పెళ్ళయ్యాక నీకు కొడుకు పుడితే తప్పకుండా నా పేరే పెట్టమ్మా అది తప్పక నేనే అవుతాను."

''ఇప్పుడున్నావు కదా నాన్నా'' అంది నవ్వుతూ.

''అప్పుడుంటానో లేదోనమ్మా'' అన్నాడు వెంకటాచెలం నవ్వుతూ.

దువ్వెన తెచ్చి నాన్న తలని అందంగా దువ్వి బయటికి నడిచింది. తనకి చీరకడితే విక్టోరియా. తన నుంచి తనే ఆ క్షణంలో సెలవు తీసుకున్నాడు.

అతి కష్టం మీద ఓ వాక్యం అద్దమ్మీద లిప్‌స్టిక్‌తో రాశాడు. ''నా తిరుగుబాటు ఈ జీవితం మీద కాదు. ఈ జీవితం సాయంకాలం మీద'' ఆ తర్వాత అలసిపోయాడు.

కుర్చీలో మడతలు పడకుండా చొక్కానీ, లుంగీని సరిచేసుకుని అద్దంలో తనని తాను మరొక్కసారి చూసుకున్నాడు. ఈ రోగిష్టి వెంకటాచెలం తనుకాడు. తనని వెక్కిరించే మరెవరో. ఇతను తన జీవితానికి పారిహాసిక.

అప్పుడు రివాల్వర్ కణత దగ్గర ఉంచుకుని బలంగా ఊపిరి పీల్చుకుని మీట నొక్కాడు.

26

ఆ రోజుల్లో బీచ్‌లో తీర్థపురాళ్ళు దాటితే ఎర్రదిబ్బల మధ్య పట్టపగలు హత్య చేసినా ఎవరికీ తెలిసే ఆస్కారం లేదు. అంతా నిర్మానుష్యం. పిట్టమనిషి అటువైపు కనిపించేవాడు కాదు. వెళ్ళడానికి దారికూడా లేదు .ఆ ఎర్రగుట్టల మధ్య నేలకంటుకుని వ్యాపించిన జీడిమామిడిచెట్ల నీడలో మత్తుగా కళ్ళిప్పింది ఆండాళ్ళు.

ఆమె వెంటనే చక్రవర్తిని గుర్తుపట్టలేదు. జరిగిన సంఘటన స్ఫురణకి రావడానికి కాస్త టైమ్ పట్టింది. తీరా వచ్చాక ఎదురుగా కూర్మయ్య కనిపిస్తాడనుకుంది. అనుకుంటోందని చక్రవర్తి గ్రహించాడు. అప్పటికి బిస్కత్ బ్రాందీ మూడొంతులు సీసా పూర్తయింది. చార్మినార్ సిగరెట్టు బ్రాందీ వాసనని తేలిగ్గా జయిస్తోంది.

''నిన్ను కూర్మయ్య ఇలా బలవంతంగా లాక్కొచ్చి రేప్ చేస్తాడని ఆశపడ్డావో, లేక భయపడ్డావో నాకు తెలియదు. ఐయామ్ సారీ ఇప్పుడు జరుగుతున్నదేదీ కూర్మయ్యకి తెలీదు. నేనే నా అంతట నేనే చేశాను. రాజూ పాపకి ఒక సిలేస్ ఫోర్ట్ టాబ్లెట్, లెమన్ జ్యూస్ ఇవ్వరా'' అన్నాడు.

ఇచ్చిన రెండూ పుచ్చుకోలేదు ఆండాళ్ళు. తాచుపాములాగా లేచింది.

''నన్నెందుకు తీసుకొచ్చావ్?''

''నువ్వు క్లియోపాత్రావీ, గ్రేటాగార్బోవీ, అనితా ఎక్బర్గ్‌వీ కాదని చెప్పడానికి.''

''యూ...'' అని చెయ్యెత్తింది.

''కొడితే తలవంచుకుని భరించడానికి నేను కూర్మయ్యని కాను. చెయ్యి దించు. చెప్పేది విను. వినిపించడానికే నిన్నిక్కడికి తీసుకొచ్చాను'' అని ఆమెను ఎర్రదిబ్బమీదకి తోశాడు చక్రవర్తి.

పడిన దెబ్బకంటే, ఎక్కడో ఆమె అహంకారం దెబ్బతింది. ఆమెకి దుఃఖం తోసుకొచ్చింది. కానీ ఏడ్చే మనస్తత్వం కాదు ఆండాళ్ళుది. పెదాలు నొక్కిపెట్టి దుఃఖాన్ని పట్టుదలగా మార్చే 'పోజ్'ని సాధించింది.

''నన్ను మా కాలేజీలో అంతా రౌడీ అంటారు. కానీ ఆ లక్షణాలు నాలో లేనందుకు ఇప్పుడు బాధపడుతున్నాను. ఉంటే'' పళ్ళు బిగించాడు.

''నువ్వు కూర్మయ్యకి చేసిన పనిలో సగం నాలాంటివాడికి చేసి ఉంటే నిన్నీపాటికి పగ తీర్చుకోడానికయినా రేప్ చేసేవాడిని. వాట్ డూ యూ నో ఆఫ్ కూర్మయ్య?''

తలెత్తింది ఆండాళ్ళు.

"తయారు కాబోయే రేపటి డాక్టర్ల తరానికి రోల్ మోడల్ కూర్మయ్య. నీకు వర్షంలో గొడుగుపట్టిన పాపానికి పది సర్జరీ క్లాసులు నష్టపోయాడు. తన ప్రాణమిత్రుడు చచ్చిపోవడం చూశాడు. చావుకి దగ్గరగా వెళ్ళి బతికాడు. నువ్వు ఆసుపత్రిలో సేవ చేశానని చెపితే ఏడ్చాడు.

'ఆమె నిన్ను ప్రేమిస్తోందిరా' అంటే బూతు మాట విన్నట్టు చెవులు మూసుకున్నాడు. నీకు కృతజ్ఞత చెప్పుకోడానికి కూడా నీ ముందుకు రాకపోవడానికి కారణం నువ్వు తనని అసహ్యించుకుంటావని."

ఆండాళ్ళుకి అతను చెప్పే మాటలకన్నా పరిస్థితి అర్థమయింది. చక్రవర్తి వల్ల తనకి భయంలేదు.

"ఈ మాటలన్నీ విని నేనే రాస్కెల్ కాళ్ళమీద పడతాననుకుంటే..." అంటూ ఉండగానే ఆండాళ్ళు చెంప ఛెళ్ళుమనిపించేలాగా కొట్టాడు చక్రవర్తి.

"నాకు బాధగా ఉంది. ఎందుకో తెలుసా? కూర్మయ్యని నువ్వు కొట్టిన దానికి సాక్ష్యం కాలేజీ అంతా ఉంది. నేను నీ చెంప పగలగొట్టిన సాక్ష్యం ఈ నలుగురూ తప్ప ఎవరూ లేరే అని."

ఉక్రోషం వచ్చింది ఆండాళ్ళుకి. 'నీ భాషణ పూర్తయితే నేను వెళ్ళొచ్చా?" అని లేచి నిలబడింది.

కూర్మయ్యకి జరిగినదానికి ప్రతీకారం చెయ్యాలనుకున్న తన ఉద్దేశం చిన్నాభిన్నమయిపోతోందని అర్థమయింది చక్రవర్తికి. ఈమెలో పట్టుదల కేవలం ఈ వ్యక్తిది కాదు. ఈ జాతిది, ఈ కులానిది, ఈ పుట్టుకది.

"ఆసుపత్రిలో కూర్మయ్యకి సేవ చేసింది ప్రేమతో అనుకున్నాను, గిల్ట్‌తో అని ఇప్పుడర్థమయింది. ఐ యామ్ సారీ, ఆ దృష్టితోనే మీ అన్నయ్యని కలిశాం. నీ ప్రేమ గురించి చెప్పాం."

తుళ్ళిపడింది ఆండాళ్ళు. "వాట్? కూర్మయ్య చెప్పలేదా?"

నవ్వాడు చక్రవర్తి. "కూర్మయ్యకి నీమీద ప్రేమ ఉంటేగా చెప్పడానికి, అతనికి నువ్వంటే భక్తి ఉంది. ఇప్పుడు భయం ఉంది. నిజానికి నీ నుంచి దూరంగా ఉండడానికే కాకినాడ మెడికల్ కాలేజీకి ట్రాన్స్‌ఫర్ పెట్టుకున్నాడు. స్కాలర్ షిప్ పోతుందిరా అన్నా వినిపించుకోలేదు"

ప్రతీమాటా రివాల్వర్ తూటాల్లాగ తగులుతున్నాయి ఆండాళ్ళుకి. పసిపిల్లలాగా ఆండాళ్ళు చక్రవర్తి చేతులు పట్టుకుని అడిగింది. "ఒక్కటి చెప్పండి కూర్మయ్య నా గురించి మీ అందరితో" ఆమెకి తెలియకుండానే చక్రవర్తిని 'మీరు' అంది.

నవ్వాడు చక్రవర్తి. "మరో పదేళ్ళు శ్రమపడితే తప్ప కూర్మయ్య స్వభావం నీ కర్థంకాదు. దేవుడు ప్రత్యక్షమయి మోనాలిసాని అతని ముందు నిలబెడితే సిగ్గుతో తలొంచుకుని తోవనిస్తాడు."

మరో తుపాకీ దెబ్బ.

"సంస్కారం పుట్టుకతో అబ్బే గుణం కాదని నిన్ను చూస్తే కాదు కూర్మయ్యని చూస్తే బాగా అర్థమవుతుంది. ఇంతకాలం నీలాంటి అమ్మాయిని దక్కించుకున్నందుకు కూర్మయ్యని చూసి ఈర్ష్యపడ్డాం. ఇప్పుడు నీ నుంచి బయటపడ్డ అదృష్టానికి కూర్మయ్యని చూసి ఈర్ష్యపడతాం. ఓ.కే గ్రేటాగార్బో! గుడ్ బై" అని ఫ్రెండ్సు వైపు తిరిగి, "ఈ బుట్టబొమ్మని ఊళ్ళో వదిలేసి రండిరా" అన్నాడు.

కారు ఎక్కడం, ఊళ్ళోకి రావడం ఆండాళ్ళుకి గుర్తులేదు. జీవితంలో మొదటిసారిగా కూర్మయ్యని కలుసుకోవాలని కోరిక కలిగింది. ఇలాంటప్పుడు తన మనస్సుని విప్పి చెప్పుకోడానికి ఎవరైనా మనిషి కావాలి. ఎవరా మనిషి?

గుమ్మంలో ఆండాళ్ళుని చూడగానే, ఒక్క గెంతు గెంతి ఆమెని ఒడిసి పట్టుకుంది కైకవశి. పుట్టినప్పట్నుంచీ తల్లికాక, తనని తెలిసిన మరో వ్యక్తి కైకవశి. అమాంతం కావలించుకుని ముద్దులు పెట్టుకుంది. అంతే. అంతవరకు బిగువుగా నిలుపుకున్న గాంభీర్యం

జారిపోయింది ఆండాళ్ళుకి. కైకవశి సమక్షంలో చిన్ననాటి పసిబిడ్డ అయిపోయింది. ఆమె భుజం మీద తలవాల్చి భోరుమంది. కంగారు పడిపోయింది కైకవశి. పలకరించడానికి మాటలు లేవు. ఆ శబ్దానికి మెట్లు దిగుతున్న నవనీతం పరుగున వచ్చింది. కైకవశి చేతుల్లో పసిబిడ్డలాగా ఏడుస్తున్న ఆండాళ్ళుని చూసి నివ్వెరపోయింది. ఇద్దరూ కలిసి ఆమెను స్థిమితపరిచారు. నవనీతం గ్లాసుతో మంచినీళ్ళు తెచ్చింది.

కాస్సేపటికి మామూలు మనిషయింది ఆండాళ్ళు. మెల్లగా జరిగినదంతా విపులంగా చెప్పింది.

రామాయణాన్ని రావణుడు చెపితే ఎలా చెపుతాడు? "అభిరుచితో ఓ కుర్రాడి పెళ్ళాన్ని నా దగ్గరకు తెచ్చుకుంటే, కోతుల్ని అడ్డం పెట్టుకుని నా దేశాన్ని కాల్చుకుతిన్నాడు. అతని పేరు రాముడట" ఇలాగే ఏదో చెప్పేవాడేమో.

'అభిజాత్యం' పెట్టుబడిగా పెరిగిన ఆడపిల్ల జరిగిన కథని తనపరంగా చెప్పింది. అందులో కూర్మయ్య అనే నిమ్నజాతి ప్రేమికుడూ, అతన్ని సమర్థించే చక్రవర్తి అనే విలనూ అంతా ఉన్నారు.

అసలు కైకవశి నుంచీ, నవనీతం నుంచీ ఆండాళ్ళు ఆశించిందేమిటి? సానుభూతా? సహకారమా? ఓదార్పా? సలహానా? ఆ క్షణంలో భోరుమనే స్థలం కావాలి. అక్కున చేర్చుకుని ఓదార్చే వ్యక్తి కావాలి. కైకవశి ఆ పని చేసింది. మరి నవనీతం?

ఆ పరిస్థితిలో ఏ సానుభూతిపరురాలైనా చేసే పనే చేసింది. "దీనికింత బాధపడతావెందుకు? మా ఆయనతో చెపుతాను. ఆ దౌర్భాగ్యుడు కూర్మయ్య అంతు తేలుస్తాను."

"నో..నో..నో ఇది కాదు నేనాశించింది."

"అయినా, నీలాంటి గొప్ప పుట్టుక పుట్టిన అమ్మాయివేపు కళ్ళెత్తి చూడడానికి వాడికెంత పొగరు?"

"అయ్యయ్యో.. అదికాదు అతని గురించి ఆలోచించాల్సింది."

సంజీవి వచ్చాడు ఏమిటంటూ.

"ఒక్కసారి మా అన్నయ్యతో ఇక్కడినుంచి మాట్లాడవచ్చా?" అంది.

"ష్యూర్" అంటూ నంబర్లు తిప్పాడు సంజీవి.

ఉన్నట్టుండి తిరుమలతో మాట్లాడతాననడం అందర్నీ ఆశ్చర్యపరిచింది. అటుపక్క గొంతు వింటూనే సంజీవి చేతిలోంచి ఫోన్ లాక్కుంది నవనీతం.

"ఎలా ఉన్నావు చినబాబూ?" అంది. ఆ పలకరింతలో ఆత్మీయుల వాత్సల్యం ఎక్కువ ధ్వనించింది. ఏ స్వార్థానికీ ఆస్కారంలేని తల్లి ప్రేమ ప్రతిఫలించింది.

ఆ మాటలు అలా సాగిపోయేవే కానీ, ప్రస్తుతం మాట్లాడాల్సింది ఆండాళ్ళని భుజం గిల్లి గుర్తు చేశాడు సంజీవి భార్యకి. అప్పుడు తన పరవశంలోంచి బయటికి వచ్చింది.

"బాబూ నా ఎదుట ఆండాళ్ళుంది. అవును. మీ చెల్లాయే. పద్మనాభంలో ఆ కమ్మరి కొడుకు కూర్మయ్యలేడూ అతను చిన్నపాపని అల్లరిపెడుతున్నాడట. కళ్ళనీళ్ళు పెట్టుకుంటూ వచ్చి అమ్మ చేతుల్లో వాలిపోయింది. మా అందరికీ ఆండాళ్ళుని చూసి గుండె తరుక్కుపోయింది" ఇంకా ప్రసంగం సాగేదేకానీ, నవనీతం చేతిలోంచి టెలిఫోన్ లాక్కుంది ఆండాళ్ళు.

"ఆ రోజు నన్ను విజయనగరం తీసుకెళ్తూ ఓ ప్రశ్న అడిగావు గుర్తుందా అన్నయ్యా 'కూర్మయ్యని నువ్వు ప్రేమిస్తున్నావా' అని. ఆ రోజు సమాధానం చెప్పలేదు. ఇప్పుడు చెపుతున్నాను. ఎస్. కూర్మయ్యని ప్రేమిస్తున్నానన్నయ్యా. ఐ లవ్ హిమ్, ఐ లవ్ హిమ్. ఐ లవ్ హిమ్"

నవనీతం నిర్ఘాంతపోయింది. కైకవశి అర్థంకాక వెర్రిచూపులు చూసింది. ఏమీ చూడలేని కుర్రాడొకడు వాళ్ళ మధ్య ఉన్నాడు. ఆ కుర్రవాడి పేరు నారాయణ. అందరిమధ్యా నాజూకయిన ఆండాళ్ళు చెయ్యిని అందుకుని, అందులో ఓ చాక్లెట్ ఉంచి పిడికిలి మూశాడు.

27

ఆ తర్వాత రెండు రోజులూ ఏమీ జరగలేదు. తుఫాను ముందు వ్యాపించిన ప్రశాంతత అది. తర్వాత ఏం జరుగుతుంది? ఏం జరగాలి? తన మనస్సులో మాట తెలిసిన అన్నయ్య అమెరికా నుంచి ఏం చేస్తాడు? ఎందుకనో తన మనస్సులో ఆ ఆలోచన స్థిరపడ్డాక, ఆ ఆలోచనని అన్నయ్యతో పంచుకున్నాక ఆండాళ్ళు మనస్సు తేలికయిపోయింది.

రెండురోజుల తరువాత కాలేజీ నుంచి ఆండాళ్ళు ఇంటికొచ్చేసరికి వసారాలో కూర్మయ్య కనిపించాడు. స్థంభానికి ఆనుకుని తల్లీ, నులకమంచం మీద సుభద్రాచార్యులూ కనిపించారు. హాస్టల్‌లో కూర్మయ్యని కొట్టాక ఇదే చూడడం అతన్ని. ఆసుపత్రి నుంచి బయటికి వచ్చినప్పటికంటే చాలా నీరసంగా జబ్బు మనిషిలాగా కనిపించాడు. ఆండాళ్ళుని చూసి లేచి నిలబడ్డాడు బితుకుబితుకుమంటూ. కూర్చోమని ఆచార్యులవారు సంజ్ఞ చేశాక తప్పనిసరిగా కూర్చున్నాడు. పులి ముందు నిస్సహాయంగా దారులు వెదుక్కుంటున్న లేడిపిల్లలాగా కళ్ళు కదులుతున్నాయి.

మొదటిసారిగా కూర్మయ్య అనే మనిషిని పరిశీలనగా చూసింది అతని ముఖంలో చాలామందిలో కనిపించని సంస్కారం కనిపిస్తోంది. జుత్తు మీదకిపోయి, మరికొద్దికాలంలోనే బట్టతల అయ్యే సూచనలు తెలుస్తున్నాయి. పెదాలు నల్లగా ఉన్నాయి. జీవితంలో ఏ విషయం మీదయినా నిర్దుష్టమయిన అభిప్రాయాన్ని ఏర్పరుచుకోగల పట్టుదల ఆ పెదాల్లో తెలుస్తోంది. అయితే శరీరానికి మించిన సౌందర్యాన్ని చూడటం అప్పుడే అలవాటు చేసుకుంది ఆండాళ్ళు.

ఎప్పుడూ కూర్మయ్యతో సన్నిహితంగా కానీ, స్నేహపూర్వకంగా కానీ మాట్లాడలేదు ఆండాళ్ళు. అతన్ని తను ప్రేమిస్తున్నదన్న విషయం కూర్మయ్యకి తెలిశాక మొదటిసారిగా తన తల్లిదండ్రుల సమక్షంలో మాట్లాడాలి. ఇంతకంటే అగ్ని పరీక్ష ఉండదు.

"హాయ్" అంది క్లుప్తంగా.

అదీ అనలేదు కూర్మయ్య. "చిన్నయ్యగారు అమెరికా నుంచి ఫోన్ చేశారు. నేను... మీరు.."

"ఆయన్ని చిన్నయ్యగారనక్కరలేదు నువ్వు. అన్నయ్యతో నేనేం మాట్లాడానో నాకు గుర్తుంది."

"మీరు చేస్తున్నది. అదే, మీరనుకుంటున్నది మంచిది కాదు. నాకు పెద్దస్వామిగారంటే గొప్ప భక్తి. వారికిలాంటి అన్యాయం జరగకూడదు. అది చెప్పిపోదామనే వచ్చాను. నేను త్వరలో ఇక్కడినుంచి కాకినాడకి వెళ్ళిపోతాను. ఆ తర్వాత నా సంగతి మీకు తెలియకుండా జాగ్రత్తపడతాను" కూర్మయ్య లేచి దూరం నుంచే సుభద్రాచార్యులవారి పాదాలకి నమస్కరించి వెళ్ళిపోయాడు.

"ఈ అమ్మాయిని నేనూ ప్రేమిస్తున్నాను. ఆ మాట చెప్పడానికే నేనొచ్చాను" అంటాడేమోననుకుంది ఆండాళ్ళు.

కూర్మయ్య మాటలు వెన్నుపోటులాగా అనిపించాయి. అన్నయ్యతో చెప్పిన తన నిర్ణయాన్ని పరిహాసం చేస్తున్నట్టనిపించింది.

"కూర్మయ్యా ఆగు. నన్ను పెళ్ళిచేసుకోవడం నీకిష్టం లేదా?" అరిచింది. అది కేవలం కోపంతో, తిరుగుబాటుతో అన్నమాటే. ఆ ప్రశ్నలో కన్విక్షన్ కంటే, తన తల్లిదండ్రుల నిశ్శబ్దాన్ని ఛేదించడానికి వాడిన ఆయుధం.

వీళ్ళు నన్ను తిట్టరేం?

గుమ్మంలో ఆగి వెనక్కి చూశాడు కూర్మయ్య.

"నువ్వు వెళ్ళు, బాబూ" అన్నారు సుభద్రాచార్యులుగారు లేస్తూ కూర్మయ్య వెళ్ళిపోయాడు. వెంటనే నూతి దగ్గర చల్లటి నీళ్ళు నెత్తిన గుమ్మరించుకుని పెరియాళ్వార్ తిరుమొళిని బిగ్గరగా చదవడం ప్రారంభించారు. అంత ఉచ్చైస్వరంతో తండ్రి ఎన్నడూ చదవడం

ఆండాళ్ళు గమనించలేదు. 'రండి, ఈ కుటుంబాన్ని ఏ ఆళ్వారయినా కాపాడండి. నా బిడ్డకి ఇంత జ్ఞానబోధను చేయించండి' అని మొరపెట్టుకుంటున్న ఆర్తి ఆ ధ్యానంలో ధ్వనించింది.

మళ్ళీ రెండుగంటలసేపు ఆ ఇంట్లో నీరవ నిశ్శబ్దం. ఆ రాత్రి తండ్రి భోజనం కాకుండా ఆండాళ్ళుని భోజనానికి లేవదీసింది వరదమ్మ. ఏమీ అర్థం చేసుకునే స్పృహలో లేదు ఆండాళ్ళు.

రెండు ముద్దలు నోట్లోకి వెళ్ళాక సుభద్రాచార్యులవారు ఎదురుగ్గా పీట వేసుకు కూర్చున్నారు. "లేచిపోలేని సమయం ఇదొక్కటే అని నిన్ను భోజనానికి కూర్చోపెట్టాను. తిను" అన్నారు కూతురితో. ఎంతో సంయమనంతో మాట్లాడినా, ఆ గొంతులో తప్తత తెలుస్తోంది.

"చిన్నీ! నీకు జ్ఞానం వచ్చే వరకూ నిన్నేమని పిలిచేవాడినో తెలుసా? అమ్మమ్మా అని. మా మాతమహి చాలా అమాయకురాలు. నైష్ఠికురాలు. ఆవిడని ఎక్కువ నాకు తెలీదు. మా అమ్మ చెప్పేది. ఎంచేతనో ఆమెని చూడాలని నా తహ తహ. ఎలా? నువ్వు మీ అమ్మ కడుపున పడ్డాక మా అమ్మమ్మని పిలుచుకున్నాను. నువ్వు పుట్టకముందే నీకు అమ్మమ్మ పేరు పెట్టుకున్నాను" గోడకి తల ఆనించి కాస్సేపు అవాక్కయిపోయారు.

"క్రమ శిక్షణాయుతమయిన ప్రవృత్తి నిష్ఠ ఈ వంశానికి జీవగర్ర. ఓ కథ చెప్తాను విను. ఒకప్పుడు రంగనాథుని సేవించడానికి ఇద్దరు కుష్ఠురోగులు వచ్చారు. వారిని చూసి దివ్యప్రబంధాన్ని విణ్ణప్పం శెయ్‌వార్ ఈసడించుకున్నారు. ఆ ఈసడింపువారికి కుష్ఠుగా మారింది. అంతఃకరణ శుద్ధమయ్యాక ద్వారకానాథుడు వారికి ఆరోగ్యాన్ని ప్రసాదించారు. వారి శ్రీపాద సన్నిధిలోనే నిత్యకైంకర్యం చేస్తూ విణ్ణప్పం శెయ్‌వారు తరించారు. కారణం ఏదయినా మలినపడిన వ్యక్తిని ఈసడించుకోరాదని వైష్ణవ సంప్రదాయం. మన జీవితాన్ని మన పూర్వ కర్మలు నిర్దేశిస్తాయి. నీ కర్మని సంస్కరించే శక్తి నాకెక్కడిది. నిన్ను అసహ్యించుకోకుండా జాగ్రత్తపడతాను. అందువల్ల నా కర్మ సిద్ధాంతం దెబ్బ తింటుంది కనుక."

"శిఖ తీస్తేనే తీర్థగోష్ఠికి నోచుకోని ఈ ఇంట్లో నువ్వు చేసే పనికి పరిణామమేమిటో నీకు తెలియకపోదు. నువ్వనుకున్నట్టు నువ్వు చెయ్యదలిస్తే, ఈ ఇంట్లో ఇది ఆఖరి భోజనం. నేనూ, అమ్మా ఎదురుగ్గా కూర్చుని నీ చేత తినిపించాలని ఆగాం. ఈ తర్వాత నాకు మా అమ్మమ్మ ఉండదు. నీకూ నీ తల్లిదండ్రులు ఉండరు. పాపకి ఆ గిన్నెలో ఉన్న మీగడంతా వొడ్డించు" అని లేచిపోయారు.

అమ్మ అద్భుతంగా పక్వం చేసిన సిద్ధాన్నం కన్నీళ్ళతో నీరు కారిపోయింది. పీటమీంచి లేచిపోయింది ఆండాళ్ళు. చెయ్యిపట్టుకు ఆపింది వరదమ్మ. "వద్దమ్మా! ఆఖరి భోజనం అభాసు చెయ్యకు" అంది.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments

ఈ నవల గురించి కిరణ్‌ప్రభ టాక్ షో వినడానికి ఇక్కడ క్లిక్ చేయండి.